

Ellerin Dert Görmesin Öğretmenim

– Sami Biber · 25 Kasım 2020

Bugün üzüntülü bir günümüz. Sitemizin değerli şair- yazarlarından Ahmet Çelik üstadımızın Covid-19 sebebiyle yoğun bakıma alındığını ve hayati tehlikesinin devam ediyor olduğunu öğrenmenin üzüntüsü içerisindeyiz.

Tüm site sakinleri olarak değerli abimize Allah'tan acil şifalar diliyoruz.

Tüm dualarımız onunla.

Bugün hüzünlü bir günümüz olduğu için sizlerle yine öğretmenlik hayatıma ait ama hüzünlü bir anımı paylaşıyorum.

Kafamı her zamanki gibi dosyaların içine daldırmış harıl harıl öğrenci devam- devamsızlıklarını işliyordum ki telefon acı acı çaldı. Acı bir şey duyacağım zaman bu namussuz telefonun sesi değişiyor muydu ne?

-Alooo Akmeşe Yatılı İlköğretim Bölge Okulu mu?

- Evet hanımefendi buyurun.

- Müdür Bey ya da idarecilerden biriyle görüşebilir miyim?

- Ben Müdür Başyardımcısı Sami Biberogulları. Buyurun sizi dinliyorum.

-Öğretmenim ! Ben Sivas Ceza evinden arıyorum. 5. Sınıf öğrencilerinizden Cemil'in annesiyim. Cemil'le görüşebilir miyim?

Sivas Ceza evi mi? Haydaaaa. Hayatımda ilk kez bir ceza evinden aranıyordum. Tabii ki bir öğrencimin annesinin ne işi vardı ceza evinde, o da işin merak tarafıydı.

Ceza evlerinde telefonla konuşma süresinin kısıtlı olduğunu bildiğimden kadıncağıza "Az bekleyin ben hemen çağırıyorum." Dedim ve tam odamın karşısındaki 5. Sınıfın kapısını çaldım. İçerideki öğretmen arkadaşına Cemil'i istediğimi söyledim ve onu alarak sınıftan çıktım. Güya Cemil'e sürpriz yapacaktım. O bakımdan sadece " Sana telefon var. Gel konuş " Dedim ama annesinin aradığını söylemedim.

Bir kaç saniye sonra Cemil telefonu eline aldı ve almasıyla paat diye kapatması bir oldu.

-Ne oldu Cemil? Niçin kapattın? Niçin konuşmadın?

- Benim o kadınla konuşacak bir şeyim yok.
- Yani annenle?
- O benim annem değil?
- Niye ne yaptı ki?
- Boş ver öğretmenim. Ben sınıfıma gidebilir miyim?
- Peki sen bilirsin. Git bakalım.

Dedim ama içime bir sancı girdi. Nasıl olur da bir çocuk annesinden bu kadar nefret ederdi? Çünkü Cemil'in gözleri nefret nefret bakıyordu. Bunun sebebini mutlaka bulmalıydım.

Az sonra telefon tekrar çaldı.

- Öğretmenim ! Allah rızası için bir şeyler yapın. Kaç yıl oldu konuşmuyor çocuklarım benimle. Ne Cemil ne Şaban...Ne olur bir şeyler yapın. İki dakika seslerini duyayım yeter.
- Şaban da mı konuşmuyor sizinle?
- Evet öğretmenim. Şaban'ı da sanırım Cemil konuşturtmuyor.

Şaban Cemil'in küçüğü. O birinci sınıfta.

- Hanımefendi siz hiç merak etmeyin. Suçunuz ne olursa olsun neticede siz bir annesiniz ve çocuklarınızın hiç olmazsa sesini duymak en tabii hakkınız. Ben sizi evlatlarınıza mutlaka kavuşturacağım. Size söz veriyorum. Yalnız bana iki gün müsaade edin. İki gün sonra tam bu saatte arayın. Oğullarınız mutlaka konuşacak sizinle.
- Allah Razi olsun öğretmenim. Allah sizi evlatlarınıza bağışlasın. Öğretmenim, inanın bana hiç bir suçum yok benim.
- " Hadi len ordan..Hiç bir suçu yokmuş. Kim bilir ne halt yedin ki içeri attılar seni " Diyorum, tabii ki içimden.

Teneffüste Cemil'lerin köylüsü olan okulumuz katibini buldum.

- Yahu İbrahim, şu sizin köylü Cemil var ya hani 5. Sınıfta olan. Onun annesi niçin hapiste? Kadıncağız bu gün telefon etti ama Cemil konuşmadı onunla.
- Hocam Cemil'in annesi, Cemil'in babasını öldürdü.
- Aman Allah'ım neler duyuyorum. Bir de benim suçum yok diyor namussuz karı.
- Yok Hocam...Kadının gerçekten de suçu yok. Bir nevi nefsi müdafaa ama anlatamadı derdini. Öyle avukat tutacak parası filan da olmayınca cahil kadın kendini fazla savunamadı. Ağır tahrik altında cinayetten sekiz sene verdiler ve Sivas Ceza evine yolladılar.
- Hay Allah...Eeee niçin öldürmüş peki adamı?
- Hocam adam ayyaş ve işsiz gücsüzün tekiydi. Kadıncağızı her gün dövüyordu. Öldüğü gün de

kadıncağız dışarıda sac üzerinde ekmek pişiriyor. Bir yandan yufka açıp bir yandan ekmek pişirirken yani eli ayağı un ve hamura bulanmış vaziyetteyken bu adi herif gelip kadınla cinsel ilişkiye girmek istiyor. Kadın bakıyor ki adam yine sarhoş. Zaten midesi bulanıyor onun bu hallerinden. " Ekmek bitsin bari " Diyor ya adam dinlemiyor. Kadını o vaziyette eve sokmaya çalışıyor. Kadın direnince de başlıyor dövmeye. O kadar dövüyor ki sonunda kadıncağız dayanamıyor ve sacın altına attığı odunlardan birini kaptığı gibi adamın kafasına indiriyor. Sadece bir kez vuruyor. Ama adamın canı burnundaymış ki hemen orada geberip gidiyor. İşte olay bu.

-Vay canına be. İşe bak sen. İyi de Kadın haklı...Bu durumda Cemil neden konuşmuyor annesiyle?

-Hocam! Cemil'in ninesi dolduruyor hep. Dedesi bile "Benim oğlum ölmeyi haketti" Derken ninesi çocukları fena doldurdu annelerine karşı. Hatta o sıralarda çok küçük olan Şaban, annesini öldü biliyor.

Mesele anlaşılıymıştı lakin ben Cemil'i annesiyle konuşmaya nasıl ikna edecektim. Kadına bir söz vermiştim ve mutlaka o sözü yerine getirmeliydim.

Tam iki gün buna kafa patlattım. İki gün sonra kadın arayacak ve kendisine verdiğim sözün yerine getirilip getirilemediğini soracaktı bana. İşte o gün gelmişti.

Cemil'i odama çağırdım. Bir annenin, bir evladı dünyaya getirebilmek için nasıl dokuz ay sıkıntılar çektiğini, hastalanınca nasıl baş ucunda sabahlara kadar uyumadan beklediğini, bir evladın gözlerinin içine bakmanın anne için ne demek olduğunu anlattım..anlattım..anlattım ama Cemil sanki düşünen adam heykeli. Hiçbir tepki vermiyor. Bu sefer dinden girdim " Peygamberimizin "cennet annelerin ayakları altındadır." Hadisini açıklamaya çalıştım dilim döndüğünce. Cemil " O bahsettiğiniz anneler koca katili olmayan anneler. " Diyor, başka bir şey demiyor.

Tam o anda telefon çaldı. Aldım ahizeyi

-Alooo Sami Beyle mi görüşüyorum?

-Evet Hanımefendi. Benim. Sesinizden tanıdım sizi. Meseleyi de öğrendim. Siz Cemil'in babasını öldürmüşsünüz öyle mi?

-Evet ama öğretmenim...

-Elleriniz dert görmesin... Şimdi bana bir beş dakika müsaade ederseniz sizi Cemil'le konuşturacağım. Ben bu arada oğlunuzu biraz döveceğim de...Haa siz de bana elleriniz dert görmesin diyeceksiniz sonunda.

-Öğretmenim ! Ayaklarının altını öpeyim. Zorla olmaz. Hem onu döveceğinize ben ömrümün sonuna kadar konuşmayayım daha iyi.

-Yok yok merak etmeyin. Zorlamak için dövmeyeceğim. Onun bazı şeyleri anlayabilmesi için döveceğim. Siz bana inanın ve güvenin. Her şey çok güzel olacak merak etmeyin. Beş dakika sonra yine arayın siz de anlayacaksınız.

-Öğretmenim !Ne olur O'nu dövmeyin. Allah rızası için.

-Yav sen karışma benim işime. Döveceğim diyorsam bir bildiğim var elbet.

-Öğretmenim ! Allah'ını seversen....

Yüzüne kapattım telefonu. Nasılsa beş dakika sonra arayacaktı..

Sonra Cemil'e döndüm. Önce sağ yanağına sonra sol yanağına öyle şiddetli iki tokat çaktım ki her iki yanağında da beş parmağımın izi çıktı.

-Şimdi Cemil söyle bakalım ama erkekçe, mertçe söyle. Şu anda beni öldürmeyi düşünüyor musun?

Cemil gözlerinden dökülen sicim gibi yaşlarla cevap verdi:

-Senden nefret ediyorum. Evet elimde imkanım olsa seni öldürürdüm.

-Neden? Alt tarafı iki tokat yedin. Oysa annen o tokatlardan her gün yiyordu. Sen iki tokat yedin diye benden nefret ettin ve öldürmeyi düşündün. Peki annen ne yapardı? Son nefesini babanın dayaklarıyla mı verseydi? Babanın dayaklarıyla ölmüş olsaydı kutsal bir anne mi olacaktı? Koca dayığıyla ölmüş bir anne sence daha mı saygıya, sevgiye layık. Bak..Bu okuldan mezun olup gidinceye kadar bir daha sana asla elimi sürmeyeceğim. Biraz sonra telefon çaldığında da ahizeyi ben kaldırmayacağım. Karar senin o ahizeyi eline ya alırsın ya da almazsın.

Az sonra telefon yine çaldı. Cemil ok gibi fırlayarak telefonun ahizesini kaldırdı.

-Annee...Seni o kadar özledim ki.

O göz yaşı içinde annesiyle konuşurken Şaban'ı çağırdım odaya.

-Şaban gel bakayım yavrum. Bak abin telefonda kimle konuşuyor biliyor musun?

-Kimle öğretmenim?

-Annenle.

-Benim annem ölmüş öğretmenim.

-Hayır yavrum ölmemiş. İnsanlık, vicdan, insaf ve merhamet ölmüş ama annen ölmemiş.

Minicik Şaban insafı merhameti, vicdanı anlamadı elbette ama anladı ki annesi hayatta.

Bir kaç dakika sonra iki kardeş " Biraz da ben konuşayım" kavgası yapıyorlardı. Sonunda Cemil telefonu bana uzattı.

-Öğretmenim annem sizinle konuşmak istiyor.

Aldım ahizeyi.

-Öğretmenim! Gerçekten de elleriniz dert görmesin...